

пжтъ трѣбва да има до тамъ. Моканина му разправи и едвамъ сега забеляза, че на шосето бѣше се спрѣла една каруца съ единъ конь. Тая каруца селянинътъ бѣше оставилъ, за да дойде при него. Вжтре седѣше жена, мушнала ржце въ пазвитѣ си, превита; ржченика ѝ не бѣше забраденъ, а съ отпуснати отъ страни краища, за да ѝ е леко. Че бѣше горещо — горещо бѣше, но Моканина знаеше, че когато женитѣ отпуснатъ тѣй ржченика си, мжчи ги не толкозъ жегата, колкото нѣщо друго. Отзадъ въ каруцата, завита до нѣкжде съ черга, сложила глава на черни селски възглавници, лежеше друга жена, по-малка, навѣрно момиче. Тя гледаше на страна и лицето ѝ не се виждаше.

— Ти май болно имашъ, — каза Моканина.

— Имамъ. Една момичка имамъ болна.

Селянинътъ погледна къмъ овцетѣ, западнени на поляната, задържа очитѣ си надъ тѣхъ, но не ги виждаше, а погледътъ му, пълненъ съ грижа, тѣй си и блуждаеше.

— Бе тя нашата каквато е, — рече той, — остави я!

— Не си тждявашенъ ти, отде си? — попита го Моканина.

— Отъ Кичукъ-Ахмедъ — Надежда му думать сега, при канарата. Доходялъ съмъ тждява. Азъ ходя изъ селата, продавамъ хума — хубава хума излиза въ наше село. Хубава е, купуватъ я женитѣ. Когато слѣза надолу къмъ морето, купувамъ пакъ за насамъ кое риба, кое грозде, кое какъ се случи. Сполай на Бога — прехранваме се. Само да не бѣше ни се случила тази бела...

Той седна на земята, извади кожена кесия съ тютюнъ и започна да си прави цигара. Моканина